Kim jest Cyprian Kamil Norwid?

Cyprian Kamil Norwid (1821-1883), Urodził się 24 września 1821 roku w dziedzicznej wsi swojej matki, Laskowo-Głuchy, położonej na Mazowszu. W latach 1831 - 1837 uczył się w gimnazjum w Warszawie na Lesznie, Następnie w szkole Malarskiej Aleksandra Kokulara i pracowni malarza Jana Klemensa Minasowicza.

Był samoukiem o uzdolnieniach i zainteresowaniach nie tylko literackich, ale również plastycznych; szybko zdobył uznanie wNorwid środowisku pisarskim. Debiutował jako poeta wierszem lirycznym "Mój ostatni sonet", drukowanym anonimowo w "Piśmiennictwie Krajowym". Od 1840r. zamieszczał poezje w czasopismach. w 1842 r. wyjechał z Polski, żeby podjąć studia we Włoszech.

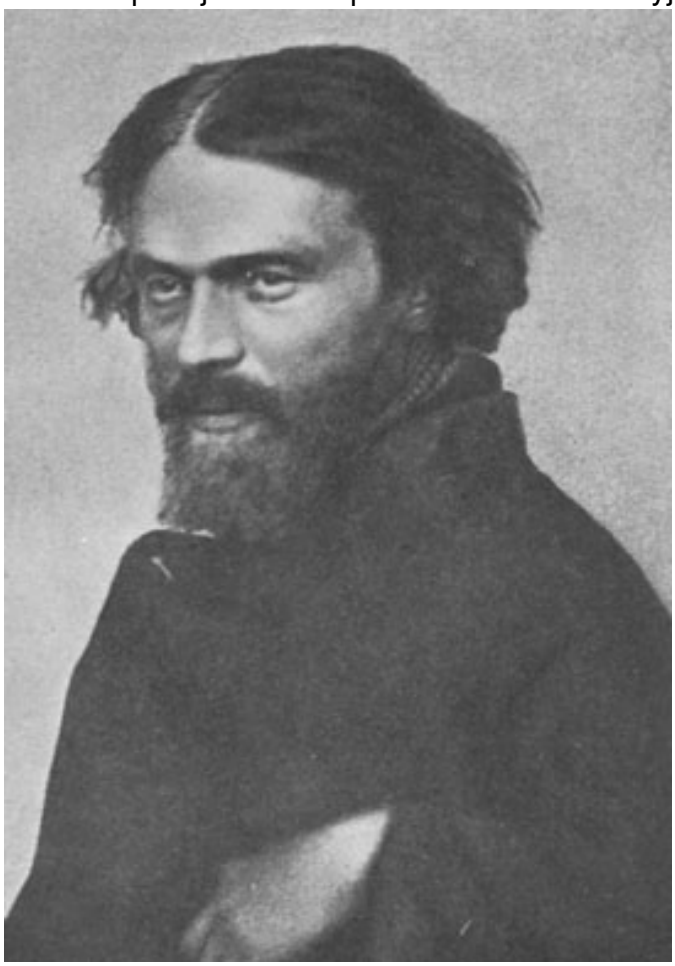

W 1846 r. przesiedział miesiąc w więzieniu w Berlinie, oskarżony o działalność na rzecz wydarzeń rewolucyjnych w kraju. Nabawił się tam postępującej głuchoty. Wyjechał do Brukseli, później do Rzymu i Paryża. W 1848 r. przeciwstawił się poglądom politycznym Mickiewicza, zawartym w "Składzie zasad" oraz jego koncepcji romantyzmu. Doceniał jednak znaczenie i wielkość poezji romantycznej.

W jego poglądach widać wpływy Krasińskiego oraz filozofów polskich, Cieszkowskiego i

Trentowskiego. Na twórczość Norwida oddziaływały również niepowodzenia osobiste (nieodwzajemniona miłość do Marii Kalegris). W 1852 r. wyjechał do Ameryki. Zarabiał na życie rysunkiem, rzeźba. Po dwóch latach wrócił do Paryża. Znany był jako człowiek o oryginalnej osobowości i umysłowości, trochę dziwak, dobry rysownik, autor akwarel i akwafort. Był autorem poematów, nowel, traktatów, dramatów, wierszy lirycznych oraz tłumaczem utworów Dantego, Szekspira i Byrona. Wydał poematy, m.in. "Quidam", "Promethidion" i eseje "Czarne kwiaty" i "Białe kwiaty". Duże znaczenie ma zwłaszcza "Promethidion" (Promethidion syn Prometeusza), poemat stanowiący wykład poglądów Norwida na sztukę i na jej role w kulturze narodowej. Sztuką według niego mogła być każda praca codzienna, byle tylko wykonywana z miłością.

Największe znaczenie dla Norwida miała sztuka rdzennie polska, opierająca się na tradycji innych narodów, ale przede wszystkim na rodzimym pięknie. Warunki te spełnia według niego muzyka Chopina, przekształcająca ludowe motywy w Wielką Sztukę. Z tej fascynacji Chopinem narodził się wiersz "Fortepian Szopena", utwór niezwykle trudny i wielokontekstowy, zamieszczony w zbiorze "Vademecum". Zbiór ten został opracowany w latach 1857- 1865, ale z jego wydaniem Norwid miał kłopoty. Jego poezja była niezrozumiała dla większości współczesnych mu ludzi, co poeta przewidział w wierszu "Klaskaniem mając obrzękłe prawice" z goryczą stwierdzając, że dopiero wnuki docenią jego twórczość. Prócz tego Norwid napisał dramaty: "Wanda", "Krakus", "Kleopatra i Cezar", "Pierścień wielkiej damy". Spuścizna pisarska po Norwidzie pozostała odkryta i była sukcesywnie wydawana w okresie Młodej Polski przez "próżnego wnuka' - Zenona Przesmyckiego.